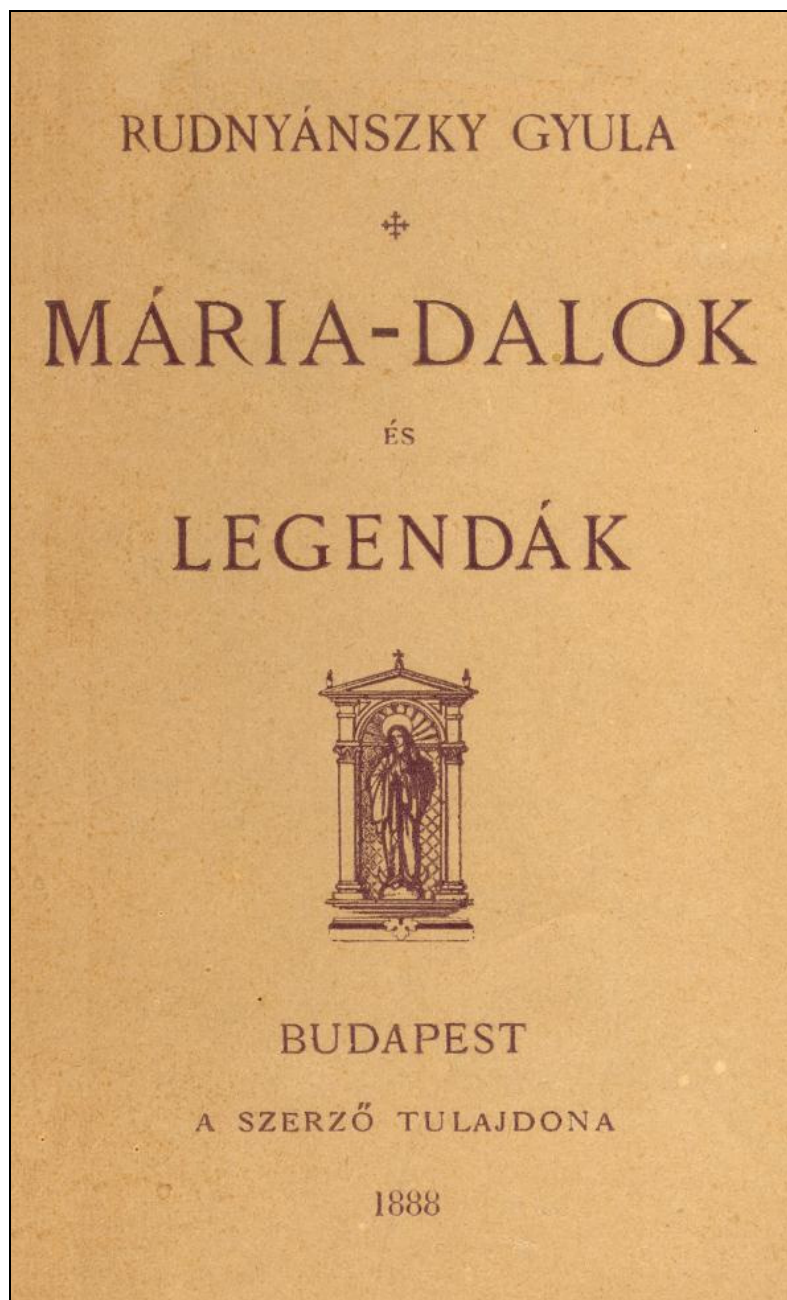

Rudnyánszky Gyula Mária-dalok és legendák

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyar nyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Rudnyánszky Gyula
Mária-dalok és legendák

A könyv elektronikus változata

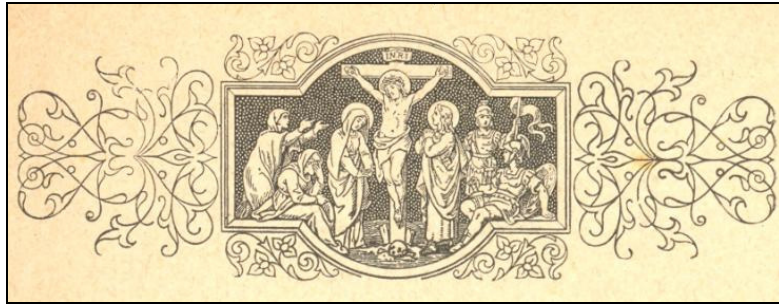
Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1888-ban jelent meg Budapesten a szerző kiadásában.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Ajánlás	5
Mária	6
Mária	7
Vezércsillag	8
Könyörgés	10
Énekek éneke	12
Fohász	14
Örökkévaló Szűz Máriához	15
Hajadon esdeklése	16
Üdvözlégy Mária	18
Boldogtalan szív keserve	20
A legszentebb szív asszonyához	21
Gyermekek védője	23
Kísértésben	24
Nagypénteken	26
Bizalom Máriában	28
Ave Mária	30
Szomorúságban	32
Az élet vándorútján	33
Csendes áhitat	35
Útszéli Mária-kép	37
Keresztények erőssége	39
Esdeklés esőért	40
Eső után	41
A Boldogságos Szűz képe előtt	42
Reggeli fohász	43
Esti könyörgés	44
Immaculata	45
Bucsujárók éneke	46
Máriának szentelt élet	47
Ima	48
Mária országa	49
Ének	50
Mária országa	51
Csapások idején	53
Magyarok hálaéneke	54
Patrona Hungariae	56
A hazáért	58
Mária népe	59
Szent István napján	60
Májusi ájtatosságok	61
Mária ünnepe	63
Szűz Mária eljegyzése	64
Gyertyaszentelőre	65
Gyümölcsoltó Boldogasszony	66
Május	67

Sarlós Boldogasszony	68
Mária képe	69
Havi Boldogasszonyra	70
Nagyboldogasszony napján	71
Kisasszony napján.....	72
Boldogasszony beavatása.....	73
Boldogasszony fogantatása.....	74
Mária nevenapja.....	75
Mária-legendák	76
Mária a búzakaralászokon.....	77
Az esztergomi szent kép	79
Mária galambjai	81

Ajánlás

E dal Tied, Jézusnak anyja,
S Tiéd a szív, melyből fakadt.
A hírt kezem fejedre fonja,
Te ihleted e húrokat!

Tudom, hogy el fog veszni minden,
Mit írtam búban s boldogan;
Virágimat kopárra hintem,
Egyetlenegy meg nem fogan!

Az üdv, a kín, dalokba szöve,
Nem ad öröklétet nekem;
Szép álmok rózsás szemfedője
E korban zengő énekem.

De a mit elhagyottan, árván
Terólad zengék, Mária!
Felszáll múló időknék árján
Mint örök visszhangú ima!..

Ki szárnya vagy költőd dalának,
Tekints le rám, óh Szűz Anyám!
És adj szívemnek, ha kifárad,
Nyugalmat éltem alkonyán...

Mária

Mária

Boldogságos Szűz Anya,
Csüggedőknek hajnala,
Oltalmazó Nagyasszony!
Míg neved zeng ajkamon,
Szívemből a fájdalom
Csupa rózsát fakasszon.

Amit érzek s gondolok,
Koszorúba e dalok
Fonják áldott nevedre.
Szíved vérző hét sebét
S gyászodat, mely oly setét,
Örök fénnel befedve!

Zengőn zengem az imát,
Ünnepelve Máriát,
A szüzesség virágát,
A ragyogót, édeset,
Földön, égben kedveset,
A fájdalmast, a drágát!

Óh Mária, vigaszom,
Reménységem, tavaszom,
Soha el nem mulandó,
Ki malaszttal vagy teli:
Ég s föld kapcsát tiszteli
Tebenned a halandó!

Vezércsillag

Az élet útvesztőin tévelyegtem,
Nem volt vezérül biztos csillagom.
Az öröküdv, érzém, elérhetetlen,
Ha gyöngén percnyi üdvért odadom!
Egyedül álltam a nagy végtelenben,
Merész vágyakkal, büszkén, szabadon;
A célhíjas gyönyörben kimerülten
Becsét veszttette mind, miért hevültem.

Trónok fönnsége, zsarnokság hatalma
Csak oly mulandó, mint a pillanat;
Ki tegnap dúsan élt, ma íme halva –
S a közönyös idő tovább halad!
Rang, fény, művészet, eszmék birodalma
Közös igát nyög véges sors alatt:
Mi hát az élet célja, díja, vége?
S ez örök változásban hol a béke?

A bölcsesség csak pusztá képzelődés,
Az élet minden álma csak szeszély:
Minek tehát e szüntelen vesződés?
Egy percnyi jóért ez örök veszély?
Föld s ég között ha nincs egygyészövődés,
A sátán súgja csak szivünknek: Élj!
Gyökértelen fa minden szenvedélyünk;
Jobb hát, ha percről percre szállva élünk.

Midőn szívem örvényei sodornak,
Kitől reméljem a mentő kezét?
Hisz' minden ember irigységtől sorvad,
S örül, minél több társa elveszett.
Hol mécsze e tengernagyságú kornak?
Hol az önzetlen, égő szeretet?...
S e gondolatok közt kétségbeesve
Tétován néztem föl a szent keresztre.

Töviskoronás Jézus a kereszten,
Alatta fájdalmas Szűz Mária:
Óh ez a balzsam, melyet én kerestem!
Világosságot gyújt e glória!
És odakúsztam, megnyílt sebedben
Gyógyírt találva, óh Isten fia!
S a Szűz Anyának tiszta bánatából
Harmat pergett rám, lelkem vigaszául.

Midőn már-már elveszve összerogytam,
Te jössz segítségemre, Mária!
Ott csörgedez patakzó bánatodban
Az irgalom szívem fájdalmira!

Nem ingadozom többé létunottan:
Pajzsom Neved s Szivednek szent Fia!
Eszemnek hályogát levette Fényed,
S szivemben termő maggá lett Erényed!

Mi az én kínom szived kínja mellett,
Oh Szentlélek választott jegyese!
Pedig magasztos volt a Te szerelmed,
És nem borult rád felhő percre se:
Óh mégis mennyi gyászt kellett viselned,
Jobbjára intett bár az Úr keze!
S én, gyarló ember, ki bűnben fogantam,
Mint várhatok kegyelmet, büntudatban?

Óh nincs erőm, nincs bátorságom arra,
Hogy oda lépjek Istenünk elé!
Benned van, Mária, szivem bizalma,
Emelj Te égi szárnyon ég felé!
Légy közbenjáróm!... E forró sóhajba
Lelkem hű hódolatját lehelé...
Mióta csillagul választá Téged:
Utat talál, ha rengetegbe téved.

Óh Mária, ha öröm ér, ha bánat,
Te légy az én vezérlő csillagom!
A föld meginghat, a nap éjbe szállhat:
Te fönny ragyogsz mennybéli trónodon.
Szivem sóvárgott szenvedőn utánad; –
Boldog vagyok, hogy képed' láthatom.
Te Istennél legkedvesebb virágszál,
Neveddel a hű száz veszélyen átszál!

Szivemben s milliók szívében élsz Te,
Hajnali csillag, áldott, drága Szűz!
A lét minden borúja s szenvedése
Téged, világnak fénye, el nem űz!
Főlénk borul jószágod lombszövése,
Égben virágzó szép szomorúfűz!
S szerelmed árnyékában megpihenve
Edzeten indulunk új küzdelemre.

Könyörgés

Mennynek, földnek dicsőséges
Királynője!
Krisztus Jézus boldog, édes,
Szent szülője!
Leborulok lábaidhoz, Szűz Máriám,
Kegyességgel nézz le reám!

Bűnös fejem eléd hajtom
Alázattal;
Szép nevedet elsóhajtom
Esdve, halkal:
Aki hozzád igaz szívvel folyamodott,
Soha meg nem csalatkozott!

Malasztját az Úr kegyelme
Rád lehellé,
Dicsőséggel fölemelve
Jézus mellé:
Te ki ülsz az égi trónon tündöklésben,
Óh hallgasd meg könyörgésem!

Titkos értelmű virágszál,
Feléd vágyom!
Mint kicsiny méh Tereád száll
Buzgóságom.
Te kinek a mindenségben másod nincsen,
Légy ragyogó lelki kincsem!

Neked, szent Szűz, felajánlom
Lelkem, testem;
Tudom, benned megtalálom,
Kit kerestem...
Valaki csak benned bízott, segítetted,
Fohászát meg nem vetted!

Óh könyörgök, végy kegyedbe,
Jóságodba!
Te vezérelj minden tettbe',
Kézen fogva!
És ajánlom oltalmadba szép hazámat,
Békében s ha vihar támad.

Vágyam, eszméin, napom, álmom
Tied légyen,
Hogy szívem szilárdan álljon
Az erényben;
És majd egykor, ha bevégzem vándorlásom,
Szemem ott fenn Téged lásson!

Amíg élek, dicsőítlek
És szolgállok;
S ha percei közelítnék
A halálnak:
Végy szárnyadra, óh Mária, édes, drága!
És emelj a mennyországba!

Énekek éneke

Óh Mária, hozzád száll föl a lelkem!
 Csókolva ruhádat a porban öleltem;
 Elvált a szivemtől mind, mi salak, –
 Így hullok eléd most, égi alak!
 A föld nyomorában, küzdve szegényen,
 Óh szűz Anya, csak Te valál a reményem;
 S most íme szivemnek üdve Te vagy;
 Óh Mária, veszni ne hagyj!

Ki gyöngö, esendő, – általad, Édes!
 Eljuthat apostolok ős erejéhez;
 Bűn, földi hiúság benne mi van,
 Megtisztul az ihlet lángjaiban.
 A vándor, óh szent Szűz! míg Te vezérléd,
 A rengeteg útjain el sose téved...
 A fénytelen éjnek fénye Te vagy,
 Óh Mária, veszni ne hagyj!

Csalódva, kifosztva kelle megállnom,
 Eltépte a létvihar édeni álmom';
 Meddő sivatagban rogytam eléd,
 S ekkor Te a gyarlót fölemeléd!
 S feledtem a gondot... Emberi vágyak
 Múló gyönyörében az agy ha kibágyadt,
 Új hévre gyulasztó lángja Te vagy...
 Óh Mária, veszni ne hagyj!

Csüggedtem elégszer; de soha többet!
 Bár vállam a terhek alatt le-legörbed,
 Nem fáj az alázat, – s túrva hiven,
 Szived melegét ah! érzi szivem.
 Kápráztat az arcod, – s néma örömmel
 Árasztom, Anyám! öledet tele könnyel!
 A mennyei kincs, a béke Te vagy;
 Óh Mária, veszni ne hagyj!

Hányszor vala másért a szemed nedves!
 Tengerben olyan sok csepp sohasem lesz.
 S nincs csillag az égen annyi, ahány
 Könnyet letöröltél már Te, Anyám!
 Isten maga mellé vett; – az öröklét
 Édengyönyörét Te is átalörökléd,
 És mégis a búsak pajzsa Te vagy!...
 Óh Mária, veszni ne hagyj!

Leszállsz a magasból; rózsá-övezte
 Szent trónodat elhagyod már kora este, –
 Örködni lejössz, hogy mind az igazt,
 A szépet, a jót s hűt féltve virraszd!

S nappal se pihensz Te... merre szegény van,
Hol küzd a hívő kimerülve, aléltan, –
Ott jársz... a sebeknek balzsama vagy!...
Óh Mária, veszni ne hagyj!

Óh Mária, hozzád száll föl a lelkem!
Te drága, csodás, ragyogó, Te egyetlen!
Tiéd ez a lélek, hidd, egyedül;
Fogadj el, esengek, gyermekedül!
A föld nyomorában, küzdve szegényen,
Óh szűz Anya, csak Te valál a reményem;
S most íme szívemnek üdve Te vagy...
Óh Mária, veszni ne hagyj!

Fohász

Világ örök csodája,
Hozzád fohászokodom:
Patakzik könnyem árja;
Te látod bánatom'.
Te látod a keservet,
Mit lelkem küzdve szenved:
Végy szárnyaidra föl,
Míg kínom meg nem öl!

Ki szomjazó ajaknak
Enyhítő cseppje vagy:
Óh tiszta, égi harmat,
Mária, el ne hagyj!
Az irgalom forrását,
A béke szent oázát
Hadd nyissa meg szavad,
Amely nyugalmat ad!

Emelj, emelj magasba
Te Szűz, Szeplőtelen!
Salakjától lemosva
Feléd sovárg szivem.
Az Úrnak zsámolyánál,
Istennek egy fiánál
Nekem kegyelmezőn
Te légy védelmezőm!

Gyógyíts meg balzsamoddal
Egy bűnöst, büntelen!
Ints jóságos karoddal,
Mária, légy velem!
Ha glóriádnak fénye
Sugárt vet ily szegényre:
Erős lesz s földerül,
Mert nincsen egyedül.

Óh boldog, akiért Te
Nyitod meg szívedet!
Áldott, kinek sebére
Az irt Te könnyezed!
Mária, boldogságom!
Tekintetedre vágyom:
Szívembe nézz belé
S vezess az Úr elé!

Örökkévaló Szűz Máriához

Virág kinyílik, hódít s elvirul;
Gyümölcs hamvát veszíti, ha lehull;
Fa tar lesz, lombját őszi szél letépi,
A báj is megfakul egy éjjelen:
A földön egyedül Te vagy csak, égi
Királynénk, mindörök s szeplőtelen!
Édeni rózsza, mennyei fény,
Óh Mária, Mária, áldalak én!

E gyarló létben nincs tökéletes:
Gyöngévé lágyul bajban a nemes;
Bűn a szilárdat is megtántorítja;
Rosszért gyakorta a jó is hevül:
Örök szüzesség égi lángját szítva
Te állsz csupán mindig sértetlenül!
Édeni rózsza, mennyei fény,
Óh Mária, Mária, áldalak én!

Te adsz erőt, vigasztalást nekem,
Midőn a lét siralmát szenvedem;
S ha e kor árja lelkeket sodorja
S elönt az emberirtó bűnözön:
Te vagy reményem örök-magas orma;
Kezedre perdül szememből a könny...
Édeni rózsza, mennyei fény,
Óh Mária, Mária, áldalak én!

A föld hiú, arany bálványai
Előbb-utóbb le fognak omlani!
Mindent ledönt, megmásít ez az élet,
Amelynek képe egyre változó;
De a Te boldogságos szűz erényed,
Isten leánya, örökkévaló!
Édeni rózsza, mennyei fény,
Óh Mária, Mária, áldalak én!

Örök vagy, óh szépséges drága Szűz!
Fényt rád a fény örök forrása tűz!
Míg szív dobog, míg rózsza fog virulni,
Míg lesz tövistől vérző fájdalom,
Míg hajnal ég, míg lány-arc tud pirulni:
Neved hullámszik millió dalon!...
Édeni rózsza, mennyei fény,
Óh Mária, Mária, áldalak én!

Hajadon esdeklése

Szűz liliomszál, melynek illata
Szétárad az egész világon,
Hulljon reám szerelmed harmata!
Előtted szívemet kitárom:
Órizd meg tisztaságom!

Amerre nézek, úton-útfelen
Kisértő árnyak integetnek;
Játékot űz a cifra csáb velem;
De én csak Tégedet szeretlek,
Fogadj el gyermekednek!

Óh Mária, szeplőtlen szűz Anyám!
Hozzád hű bizalommal esdek:
Mikor veszély övez, hajolj reám,
Hogy mindig a Tied lehessenek,
A bűnöktől Te ments meg!

Múló öröm rózsája hervatag,
Nem kell fejemre koszorúja;
A fény hiúság termő álma csak,
S ha a valóság szerte fújja,
Kopár a lélek újra!

Óh Szentlélek mátkája, szép, nemes!
Felhőtlen égbolt, foltatlan nap!
Legyek szívedre mindig érdemes;
Ha szenvedélyek megrohannak,
Tisztíts meg, égi harmat!

Ki Istenhez közel vagy, óh Anyám,
Maradj közel szegény szívemhez!
Ragyogj jövőm pályám hajnalán;
És éltem útja bármilyen lesz,
Óh kérlek, rám figyelmezz!

Bár megvéreznek éles tövisek
S zokognom kell égő sebekben:
Tehozzád, fájdalmas Szűz, hű leszek!
Te tündökölj csupán felettem –
S a kint gyönyör viselnem!

Hallgasd meg forró esdeklésemet,
És halld meg igaz fogadásom:
Te léssz, kit szívem szüntelen szeret;
Ha öröm ér, ha könnytül ázom;
Feléd repül fohászom!

Tied vagyok; minden gondolatom
Reád száll, mint méh a virágra;
Ha magamat Tenéked átadom,
Nem éltem akkor én hiába!
Üdv: Néked élni, drága!

Anyám, fogadj el; hadd legyek Tied!
Egy fád csupán, végetlen erdő!
Ihlesd meg tisztasággal e szivet,
Mely ingatag, hiú, esendő:
Hadd várjon szebb jövőndő!

Üdvözlégy Mária

Üdvözlégy Mária!
E dal kel ajkamon,
S visszhangzik messze tőle
A róna és halom.

Kinn járok a mezőn,
Aztán letérdelek,
S úgy érzem hunyt szemekkel:
Együtt vagyok Veled!

Mind a mi szívemet
Betölti földi vágy,
Elszáll, miként a felhő,
És buzgólkodni hágy.

Lelkemnek álmain
Szép arcod fölmerül;
A földre szállni látlak...
Dicsfény övez körül.

Bemégy az egyszerű
Házak lakóihoz,
S a paloták urához,
Kit bú emészt s kínoz.

A búst, boldogtalant
Te megvigasztalod;
Sebekbe írt csepegtetsz;
Gyöngét emel karod.

A hála-érzelem
Rózsáit hinti rád
És millió ajak zeng
Üdvözlégy Mária-t!...

És látlak odafenn,
Amint az Úr előtt
Védelmezed könyörgve
A gyarló vétkezőt.

Az árvák könnyei
Kezedre ömlenek;
Ártatlan szenvedőkért
Szived vérzik s remeg.

A bűnben elbukót
Magadhoz emeled,
S a megtérőnek örvend
Anyai kebeled.

S a szent angyalsereg
Áldón körülveszen,
S üdvözlégy Mária-t zeng
Mindnyája lelkesen.

Az Úr Jézus szeret,
Isten kegyébe vett;
A földön és az égben
Áldott a Te neved!...

Üdvözlégy Mária!
Sóhajtok boldogan; –
S ezt mondom, ha szívemnek
Égő fájdalma van.

Üdvözlégy Mária!
E dal kél ajkamon,
S visszhangzik messze tőle
A róna és halom.

S amerre száll e dal,
E szárnyaló ima, –
Zeng millió kebelből
Üdvözlégy Mária!

Boldogtalan szív keserve

Álmaim eltűntek, igazam elvesztém;
Mind ami kedves volt: sírok kora vesztén;
Akiket szerettem,
Mind, mind eltemettem; –
Vérzik szívem égő fájdalmak keresztjén.

Boldogasszony Anyám! Te eléd roskadva
Nyögök keserveim terhének alatta;
Óh légy Te szívemben,
Hogy meg ne repedjen,
Ha szemem harmatja végképp kiapadna!

El ne fordulj tőlem, takarj be karoddal;
Öntözzess, üdíts föl égi malasztoddal,
Hogy ölő kétségben
Szívem él ne égjen, –
Árnyékolj be a Te örök bánatoddal!

Nagy az én siralmam, sok a szenvedésem,
Bánatomat mégis csak pehelynek érzem,
Ha a Te orcádon
A gyötrelmet látom,
S tövissel övezett szent szivedet nézem.

Mária, Mária! térden kúszom hozzád,
Óh ha könnyeiddel gyászomat lemosnád!
Ha kegyedbe vennél:
Nincs több vágyam ennél!
Holtomig így lásson szemed, ahogy most lát!

Reggel, mikor a nap még csak alig néz szét,
Meggyújtom előtted áhitatom mécsét;
Este eléd omlók;
Port csókol e homlok,
Sovárgva palástod titkos érintését.

Mária, Mária! zengő panaszomba
Beleolvad tikkadt szívem izzó szomja;
Epedek utánad,
Perzsel a búbánat:
Te vagy, aki tüzes kínomat eloltja!

Óh Mária, oltsd el! Édes Boldogasszony,
Mosolyod keblemben rózsákat fakasszon!
Azt a percet várom:
Jövel, örök álom!
Máriával az üdv együvé forrasszon! –

A legszentebb szív asszonyához

Óh legszentebb szív asszonya,
El ne fordulj tőlünk soha!
Gyengék vagyunk, bűnben élünk:
Légy segélyünk, maradj velünk!
Isten előtt védelmezz:
Teéretted legyen hozzánk kegyelmes,
Óh legszentebb szív asszonya, Mária!

Sok rosszat szül ez a világ;
Szeplőtelen égi virág,
Te vagy csupán tiszta jóság,
Szüzességben állandóság!
Isten előtt védelmezz:
Teéretted legyen hozzánk kegyelmes,
Óh legszentebb szív asszonya, Mária!

Kereszten halt a Te Fiad
A világnak bűne miatt,
És mi mégis bűnben élünk!
Légy segélyünk, maradj velünk,
Isten előtt védelmezz:
Teéretted legyen hozzánk kegyelmes,
Óh legszentebb szív asszonya, Mária!

Elhagyottnak pártját fogod,
Az erőtlent átkarolod;
Ki vezérül Téged választ,
Soha veszni nem hagyád azt!
Isten előtt védelmezz:
Teéretted legyen hozzánk kegyelmes,
Óh legszentebb szív asszonya, Mária!

Kit a világ megkövezett,
Vétkes asszonyt, ha elesett,
Betakarod palástoddal,
Főlemeled jóságoddal.
Isten előtt védelmezz:
Teéretted legyen hozzánk kegyelmes,
Óh legszentebb szív asszonya, Mária!

A hajadon, kit az élet
Gonosz csábbal megkísértett,
Ha Tehozzád fohászkodék,
Soha meg nem csalatkozék!
Isten előtt védelmezz:
Teéretted legyen hozzánk kegyelmes,
Óh legszentebb szív asszonya, Mária!

Gyarlósággal vagyunk tele,
Sodor hívság, önzés szele;
Amit lelkünk hitben épít,
Szenvedélyink összetépik:
Isten előtt védelmezz;
Teéretted legyen hozzánk kegyelmes,
Óh legszentebb szív asszonya, Mária!

Szeplőtlen Szűz, boldog, csodás!
Feléd száll e zengő fohász:
Jószándékkal amit kezdünk,
Te segíts azt jól végeznünk!
Isten előtt védelmezz:
Teéretted legyen hozzánk kegyelmes,
Óh legszentebb szív asszonya, Mária!

Gyermekek védője

Mennyi gond ül egy-egy vállon!
Mily keserves ez az élet!
Boldog, akit ringat álom,
Boldog, aki jót remélhet!

Homlokomrul a verejték
Hányszor, hányszor hull a porba!
De kis fészke' ha leverték,
Hitem újra összehordja.

Nem fáradva, nem pihenve
Küzdök, élek és remélek:
Tiszta a szív, ép az elme,
Bent nem örül titkos féreg.

Óh csak egy van, ami aggaszt:
Sorsa édes gyermekemnek.
Szívemet, zord élet, szaggasd,
Csak e gyermekben ne verj meg!

De nem félek, nem aggódom.
Gyermek-élet angyal-álom;
Gyermekemet igaz módon
Máriának följánlom.

Óh Mária, Te légy öre;
Védd meg bajtól, betegségtől;
Tarts veszélyt, bűt távol tőle;
Viselj gondot rá az égből!

Ha kinn játszik lepkét üzve,
Lengj fölötte madár-szárnyon, –
S édes dallal hívd a hűsbe,
Ha eltikkad hó sugáron.

Örvény szélin fogd őt kézen;
Ha kifárad, hozz álmodt rá, –
S hogy, míg alszik, égbe nézzen:
Virulj álma rózsabokrán!

Följánlom őt Teneked;
S amit lelkem esdve áhit:
Az ártatlan ékességet
Szive mélyén óvd sokáig!

Óh légy anyja gyermekemnek,
Boldogságos Szűz Mária!
Jóban, rosszban, óh esengek,
Vedd őt szived szárnyaira!

Kísértésben

Mint tenger szirtjeit zúgó habok,
Ah úgy ostromlanak
A bős, a nyers, a vak
Indulatok!
Sziréni hangokon csábít a fény;
Az élet árjain,
A vágyak szárnyain
Suhan felém.

A bűn lidérce ez, mely lengve hív;
S aztán, ha eltűnik,
Sötétben bűnhődik
A gyenge szív!
De mégis engem el nem tántorít:
Szivemben élsz, Anyám,
Szent fényed ontva rám, –
S ez bátorít!

Szivemben élsz, Anyám, óh drága Szűz!
Könyörgök, el ne hagyj!
Mert ott, ahol Te vagy,
Ég tiszta tűz.
Oltárodúl tevék hű szívemet,
S hol égi képed áll,
Rá egy porszem se száll:
Mégvéd neved!

Mégvéd, megóv neved, ha csáb kísért;
S hogy Rád méltó legyek,
Ah inkább szenvedek
Kegyelmédért!
Nem kell a rang, a hír s más földi kincs,
Ha ég malasztja int,
Hiú a pompa mind
S gyarló bilincs!

Az ég örököse, Krisztus fia
Sovárgok lenni én:
Az élet tengerén
Védj, Mária!
A porba térdelek, szent Szűz, eléd;
Óh kérd az ég Urát:
Irgalma fonja át
Szivem sebét!

Hadd nyomjon a kereszt! viselni üdv,
Ha éltem bánatán
Neved napként, Anyám,
Lelkembe süt!
Óh tűrjek, sírjak én! – tűrök, sirok;
Legyek bármily szegény:
Keggyel Te ints felém –
S gazdag vagyok!

Nagypénteken

A keresztnek szent tövében,
M megbénulva keservében,
Áll a gyötrött Szűz Anya.

Átkarolja a keresztet,
Szíve vérzik, szíve reszket;
Végtelen nagy bánata.

Drága Fiát elveszíték,
Meggyalázták, fölfeszíték
A kegyetlen gonoszok.

Föld megnyílt, szikla szédült,
A természet elsötétült,
Egész világ zokogott.

Iszonyú volt, vérlázító,
Kínok örök lángját szító
A bírák nyers közönye!

S a vádlóknak, a bakóknak,
A lelketlen árulóknak
Jézust sértő özöne!

És Mária látta mindezt!
Krisztus vére folyni mint kezd:
Látta, nézte szótlanul.

Kit méhébe csoda plántált,
Akit áldott keble táplált:
Fiának szent vére hull!

Nincs több ilyen gyász a földön,
Végtül végig mindörökkön
A sajtó kínt érezi.

Bár nevéből rózsák nyílnak,
S dicsősége fényes csillag:
Szívét tövis vérezi!

Tekints szegény, tekints árva
A Szűz Anya fájdalmára,
Nincsen ehhez fogható!

Nézd keservét, lásd gyötrelmét –
S túsza békén szíved, elméd,
Amit Isten rád kiró!

Bűnösöknek menedéke,
Szenvedőknek égi béke
A Te szíved, Mária!

Óh légy vára bánkodóknak,
Óh légy őre küzdő jóknak,
Fejeden a glória!

Néma búban lelket enyhíts,
Terhet, gondot megkönnyebbíts,
Ömlenek bár könnyeid.

Te, kit ily nagy gyász tör össze,
Óh Mária, Te kötd be
A világnak sebeit!

Bizalom Máriában

Megtörve, összerogyva
Sírok képed előtt:
Óh nézz le e nyomorra,
És adj erőt!

A hitben gyenge voltam,
Elszédített a csáb;
Cél nélkül vándoroltam
Mindig tovább.

Sodrott az élet árja,
Elkapta szívemet;
Azt gondolám: hulláma
Már eltemet!

A vészben sírva álltam
És tehetetlenül;
Reményem a halálban
Volt egyedül.

Vétkeztem Isten ellen,
Elhagytam Fiadat:
Egy oltárkép szivemben
Ép nem maradt.

Óh bűnös, véghetetlen
Gyarló, bűnös valék!
Százszor megérdemeltem,
Ha sújt az ég.

S hogy már-már összecsaptak
Felettem a habok:
Éjén a lelki vaknak
Neved ragyog!

Lelkem áldásul érez,
Buzgón ohajtalak:
Jussak Jézus kegyéhez
Teáltalad!

Óh bajtól őrző mirha,
Szerelmes Szűz Anyám,
Légy lelkem balzsam-írja,
Csepegj reám!

Gyöngéknék pártolója,
Éden pálmája Te!
Szívemet szíved óva
Takarja be!

Óh enyhítsd szenvedésem,
Ki annyit szenvedél!
Bizalmam most egészen
Tebenned él!

Szüzesség rózsabokra,
Hullass rám levelet!
Ne vesszek el lerogyva, –
Szálljak Veled!

Szépség fehér galambja,
Szárnyid emeljenek!
Dicsőséges olajfa,
Gyógyíts Te meg!

Ave Mária

1.

Leszállt az est; a messze égen
Violaszínű szürkességben
Gomolyg az alkony fátyola...
Erdő alatt lágy fuvola
Síró dalát viszi a szellő;
Locsog a hab; suhan a felhő;
Zizeg a fű; – a fűmyle
Panasza elszáll messzire:
Ekkor megkondul a harang
Esteli „Ave Mária”-ra –
S csend lesz... se mozdulat, se hang...
A csend a természet imája.

2.

Az est fuvalmán lengve
Buzgóság száll szívembe;
Mi bennem földi vágy,
Most mind nyugodni hágy.
Búg a harang zenéje;
Két kezem összetéve
A földre térdelek,
Ajkam, szívem remeg...
S kél lágyan az ima:
„Üdvözlégy, Mária!”

3.

Felejtem a világot;
A Te szivedbe látok,
Mária!

A csend midőn megihlet,
Úgy érzem: ajkad illet,
Mária!

Vérem verése hallgat:
Hallom a Te fájdalmaid',
Mária!

S újongni látszik minden
A Te örömeidben,
Mária!

Az élet boldog álma
Ragyog, neveddé válva,
Mária!

Köszöntlek este, reggel;
Látlak behunyt szemekkel,
Mária!

S ha célom' majd elérem,
Óh, áldva légy, vezérem,
Mária!

4.

Drága Szűz Anyám,
A nap alkonyán
Gyújts világot, Mária!
Jó úton halad,
Szép napra virrad,
Aki fölött Te virrasztasz, Mária!

Ha Te vagy velem,
Boldog éjjelen
Béke ringat, Mária!
Rózsalevelek
Ölén pihenek,
S reggel áldás harmatoz be,
Mária!

Szomorúságban

Ha keservnek vagyok rabja,
Szabadulásom reményét
Szűz Mária szíve adja,
Gyarlóságom börtön-éjét
Az ő fénye eloszlatja.

Sötétségben, vak kétségben
Lelkemet ha kínok tépik,
Szemem vágyva függ e képen,
S száll fohászom föl az égig:
Mária! Légy segítségem!

Szent malasztanak, égi kegynek
Titokzatos kútforrása,
Óh könnyörgök, hogy jelenj meg:
Felhős szívem nyíltni lássa
Tisztaságát a kék mennynek!

Óh deríts föl, Te fájdalmas!
Anyja örök szeretetnek,
Bánatomban, esdek, olvass!
Ha könnyeid megerednek,
Nem lehet búm diadalmas!

Te áldott föld, ki meghoztad
Az élet legfőbb gyümölcsét:
Tar szivén a bánatosnak
Termő könnyek árját öntsd szét –
S oly dús lesz, hogy szinte roskad!

Annyi rút van a világon:
Gőg, irigység, bűn, önérdék; –
Liliomszál, szűz virágom,
Megtisztulok, ha szépséged
Szeplőtelen báját látom!

Az élet vándorútján

Vándorbot kezemben, ki nem zöldült, száraz,
A fáradság ellen alig támogat.
Nem mondta az élet: „Erős botot válassz,
Hogyha megtámadnak, jól védhesd magad!”
Csak kezembe nyomta; – és én elindultam,
Gyenge vándorbottal messze vándoroltam...
Napkeleti csillag, égi Szűz Anyám,
Ragyogj Te fölöttem felhős éjszakán!

Haladtam a vágyak sűrű erdejében,
Remény lombjainak árnyéka alatt;
De a csalódások zsványa keményen
Rám rivalt, elém állt és torkon ragadt.
Nem maradt más hátra: futva menekültem,
S kereszt alá rogytam: végképp kimerültem...
Napkeleti csillag, égi Szűz Anyám,
Ragyogj Te fölöttem gondok viharán!

Szenvedélyek puszta, vad, sivó homokján
Égetett ezután perzselőn a nap;
Ábrándjaim lombja mind, mind lehullott rám.
Lelkemben csupán a száraz ág maradt.
Szomjúságom gyötrött, egy hús cseppre vágytam,
A hit balzsamában végre megtaláltam...
Napkeleti csillag, égi Szűz Anyám,
Ragyogj Te fölöttem forró Zaharán!

Csak Te vagy, óh szent Szűz, az egyetlen erdő,
Melyben a szeretet nyújt áldó kezet;
Csak Te vagy a nap, mely, bárha szomjat keltő,
Sugarával enyhe forráshoz vezet.
Te vagy a szent lépcső Isten zsámolyához;
Szárnyadon jutunk fel Fiad irgalmához...
Napkeleti csillag, égi Szűz Anyám,
Ragyogj Te fölöttem céloom hajnalán!

Óh Mária! téged boldogság követni;
Véled öröm, áldás a göröngyös út.
Ha te sírsz, kínunkat el lehet feledni;
S vized sose fogy ki, drága csoda-kút!
Megitatsz, gyógyító, fájdalmat zsongító,
Szenvedést oszlató, búra bátorító!...
Napkeleti csillag, égi Szűz Anyám,
Ragyogj Te fölöttem éltem alkonyán!

Óh lakozzál bennem, Te malaszttal teljes!
El nem érhetem bár szent tökélyedet:
Minden gondolatom fűződjék nevedhez,
Minden vágyaimnak adj Te életet!
Titokzatos rózsza, a keblemre tűzlek!
Mária! dicső név, hódolva betűzlek!
Napkeleti csillag, égi Szűz Anyám,
Ragyogj Te fölöttem nappal, éjszakán!

Csendes áhítat

Sírok a Te keserveddel,
Örvendezek örömeddel,
Mária, óh Mária!
Te Istentől kiválasztott,
Szálljon rám a Te malasztod,
Mária, óh Mária!

Bánatomban Te jelenj meg,
Fényessége a kék mennynek,
Mária, óh Mária!
Töviseken járjak Véled,
Biztasson az örökélet,
Mária, óh Mária!

Gyarlóságom érzetében,
Téged hívlak, esdve térden,
Mária, óh Mária!
Te Istennél legkedvesebb,
Boldog, akit fényed vezet,
Mária, óh Mária!

Ki oly kegyben részesültél,
Hogy fájdalom nélkül szültél,
Mária, óh Mária!
Tisztaságod, szűz erényed
Világítson a szegénynek,
Mária, óh Mária!

Te ki Jézus anyja voltál,
Szeplőtelen égi oltár,
Mária, óh Mária!
Végy kegyelmes irgalmadba.
Bűnök ellen oltalmadba,
Mária, óh Mária!

Te ki láttad Őt meghalni,
S meg nem öltek szent fájdalmi,
Mária, óh Mária!
Ha gond s bánat lángja éget:
Adj kitartást, adj hűséget,
Mária, óh Mária!

Te ki annyit sírtál, túrtél,
S szent Fiaddal egyesültél,
Mária, óh Mária!
Erősíts a lemondásra,
Boldogabb feltámadásra,
Mária, óh Mária!

Könyörgésem halld meg, kérlek,
Hozzád szárnyal e hú lélek,
Mária, óh Mária!
Ihless jóra, légy mellettem,
Te irányozd szavam, tettem,
Mária, óh Mária!

Add, hogy éltem úgy teljék el
Jámborsággal, békességgel,
Mária, óh Mária!
Legyek méltó szerelmedre,
A mennyei örömekre,
Mária, óh Mária!

Útszéli Mária-kép

Erdő alatt útszélen áll
Kőszobra Máriának.
Vándormadár mind rátalál,
Ha messze útra száll.

Ki arra megy, nem megy tovább,
Virágot tép a réten,
És koszorúval fonja át
Mária homlokát.

A béna vak ha elhalad
Előtte, kél fohásza:
„Anyám, habár nem láttalak,
Érezlek s áldalak!”

Hintőn a dús ha arra hajt,
Kalapját megemelve
„Üdvözlégy Máriá”-t sóhajt
S szól: „Távol tartsd a bajt!”

Zöldebb a fű a kép körül,
És a kifáradt vándor,
Ha megpillantja messziről,
Sietve lép s örül.

Szegény, kinek nincs senkije,
Ha e szoborra néz fel, –
Mindjárt megfrissül a szive,
S könnyebb lesz lépnie!

Dalolva megy vígan tovább,
A kép alatt pihenvén,
Nem érzi úgy az út porát,
És áldja Máriát.

Óh hánynak ad enyhet, vigaszt
Kőszobra Máriának!
A kép alatt óh hány virraszt
S csókkal tetézi azt!

Már messze jár, más a határ;
De Máriára gondol!
„Adj szárnyakat, dalos madár!
Otthon nyugalma vár!”

Nap égeti s amint halad
Az országút porában,
Úgy érzi, hogy hús lomb alatt
Ölt vágya szárnyakat.

Repül, repül, – s ha kimerül,
Szent képe Máriának
Már int feléje messzirül,
Nem hagyja egyedül!...

A hosszú élet-úton át,
Óh Mária köszöntünk!
Ha ránk ragyog szent koronád,
Lelkünk az égbe lát.

Boldog, kinek fájdalmira
Enyhet csepegtet, áldva,
Sivár utunk oázisa,
A szent Szűz Mária!

Keresztények erőssége

Kit az élet útján
Tövisek véreznek:
Szíve minden tuskét
Rózsának érezhet,
Hogyha Máriához,
A szent Szűz Anyához
Járul esdekelve, –
Meggzúnik keserve!

Aki anyát vesztett,
Nézzen Máriára,
Forduljon hozzája, –
S nem lesz többé árva!
Kit nyom szegénysége:
Vegye Őt szívébe, –
S a Boldogasszonnyal
Gazdag lesz azonnal!

Aki rengetegben
Bolyong tévedezve:
A szent Szüzet kérje,
Hogy őt kivezesse.
S kinek csüggedt lelke
A célt meg nem lelte:
Gyűjtson mécset Neki, –
S a mennybe vezeti!

Kiki elhagyottan
Zokog bús magányban:
Igaz, erős hittel
Bízzék Máriában!
Ha rá gondol, mindjár'
Angyalok között jár,
S ha szenved, – türelmes;
Közel van Istenhez!

Esdeklés esőért

Mária! halld meg
Tiszta fohászung:
Óh ne sokald meg,
Hogyha hibáztunk!
Mély áhitattal,
Buzgó ajakkal
Előtted esdünk:
Óh Mária, szánj meg minket,
Védeld meg lelkeinket,
Védd meg a testünk!

Isten előtt védj
S szólj szent Fiadnak:
Szünjön e hőség!
Hulljon a harmat!
Lankadunk mink is,
A földjeink is
Megrepedeznek;
Minden bűnös félve megtér,
Ajkaink egy esőcseppér'
Hón epedeznek!

Óh ha egy könnyed
Hullatod értünk,
Mária! könnyebb
Várni, mit kértünk.
Sírva könyörgünk:
Szánd meg a földünk,
Nézz szánva minket!
Minden javunk el ne vesszen,
Áldó eső permetezzen:
Kérd Istenünket!

Eső után

Minden fűszálon harmat reszket,
A lég oly enyhe, illatos!
Te kulcsolod csak a keresztet
Megtörve, mindig bánatos!

A föld megenyhült; a világon
Friss élet árja lebben át:
S szemedet most is sírni látom;
Örök gyász a Te koronád!

Az embert a remény esője
Óh mennyiszer üdíti föl!
Elszáll a bú, s a kedv belőle
Mint szép szivárvány tündököl.

Eső után a napsugártul
A földnek méhe megfogán, –
S a szívnek, hol a régi sárgul,
Új lombja zsendül boldogan.

Csak Mária keserg örökké,
Szomjazva a kereszt alatt;
A kín, a mely szívét betölté,
Míg a világ lesz, – kín marad!

Az ő szívét elolthatatlan
Lángok gyötrelme égeti,
S a néma, forró sivatagban
Enyhítő cseppje nincs neki!

Mégis mily fenkölt, mily magasztos!
A tört szívében viseli –
S lehajlik a boldogtalanhoz
És őt magához emeli!

Fenség ragyog derűs szemében,
És arca oly szép, oly szelíd!
S mások szívének enyheképen
Hullatja fájó könnyeit.

Végy róla példát, gyöngye lélek,
És tűrve tűrd a bánatot!
Sötét kietlenén vak éjnek
Mária légyen csillagod!

Eső után, felhőtlen égen
Mária mosolyog reád!
Mondj áldást szent nevére térden,
S övezd szívét rózsákkal át!

A Boldogságos Szűz képe előtt

Fordítsd felém arcodat,
Ó Mária, lásd meg szenvedésem!
Roskadok a kín alatt,
A gyötrődés összetör egészen.

A világon senki sincs,
Aki szánjon, keservemet látva;
Búm szorít mint rabbilincs,
S nem találok védő jóbarátra.

Ide hajtom fejemet
A Te áldott anyai öledbe;
Minden elhagyott felett
Órködöl Te virrasztón, szeretve!

Óh Mária, szűz Anyám,
Légy oltalmam, légy vezérlő fényem;
Ha sötétség száll reám,
Tündököljön szent neved az éjben!

Ha gonosz kéz megkövez,
Légy Te pajzsom, csodatevő vértem;
Útvesztőkön át vezess, –
Itt könyörgök képed előtt térden!

Ha az élet zordonúl
És viharzik bajjal és veszéllyel,
A felhőt, mely rám borúl,
Mosolygásod napja úzze széjjel!

Óh Mária, légy velem,
Ejts egy könnyet balzsamú sebemre!
Óh ne hagyj el védtelen',
Takarjon be jóságod kegyelme!

Fordulj értem szent Fiad
Végzetetlen örök irgalmához;
Szivem vissza nem riad,
Tűröm, amit sorsomul határoz.

Amit Isten kijelölt,
Azt a pályát erős hittel járom;
És göröngyös bár e föld, –
Csak a célnál Isten-áldás várjon!

Óh Mária, fáklyafény,
Nézem örök szűz koszorúdat, –
A küzdelmek éjjelén
Világítsd meg a mennyei utat!

Reggeli fohász

Mária, virágok
Szűz harmatcseppje!
Minden földi álmok
Legédesebbje!
Mária, liliom
Szeplőtlen kelyhe:
A napfényben leng felém szép
Arcod reggelre!

Tisztaságos szent Szűz,
Légy velem mindig!
Áldott, kire a fényt
Szemeid hintik;
Boldog, kinek lelkét
Betölti képed:
Szent malasztod égi bokrán
Rózsákat téphet!

A világnak minden
Gyémántja, gyöngye
Fakóbb mint az ösvény
Tiprott göröngye
A Te tündöklésed
Varázsa mellett!...
Boldog, kire kegyelmednek
Hamvát lehelled!

Ha szivemre szórja
Szennyét a vétek,
Fehér palástoddal
Mária, védj meg!
Te örök virulás,
Te örök hajnal,
Szállj le hozzám, mosolyogj rám,
Ha küzdök bajjal!

És örömeimnek
Te légy a méze;
Te vezess munkában,
Te pihenésre!...
S ha majd az utolsó
Reggel virrad rám:
A Te tiszta szived hintsen
Végsugarat rám!

Esti könyörgés

Az est leszállt, az éjszaka
Hűvös fuvalma lendül,
És a harang zengő szava
Lágy Ave Mária-ra csendül.

A nap letűnt; de Mária!
El nem hagy a Te képed;
Fölvesz védő szárnyaira,
Istennél kedves szűz erényed.

Óh halld meg halk fohászomat,
Óh halld, mit szivem érez;
Borítsd reám palástodat
S emelj Jézus dicső szívéhez!

Nappal, ha edző munka hív,
Áldást te szűrsz belőle;
S ha itt az est s fáradt a szív,
Te vagy nyugalmam kikötője.

Óh Mária, szent Szűz Anyám,
Hozzád könyörgök este:
Tekintetet Te vess reám.
Ha bolygok, az üdvöt keresve!

Te ringass szép álmokba el;
Te légy a csillag éjjel!
Téged sovárogo e kebel, –
Enyhítsd meg Isten szent kegyével!

Immaculata

Te Isten legszebb költeménye,
Örök virágzásoddal bájoló!
Te menny legtisztább tüneménye,
Te szent álomnál tündöklőbb való:
Köszöntlek égő hódolattal,
Szentlélek szűz arája, Mária!
Fűződjék koszorúba a dal
Fejed köré mint liljom-glória!

Amit a költő ihletében
Csak képzelettől elkáprázva sejt,
S mikor leírni vágyik ébren,
Az ámulat kódébe visszajjt:
Mindaz rózsákkal átövezve
Ragyog Tebenned élön, mint a nap;
Te együtt vagy a test s az eszme,
Halandók közt leghalhatatlanabb!

Csodállak, női tisztaságnak
E föld porán egyetlen remeke!
Felhőtlen fénye a világnak!
Tökéletes, – s azért mégsem rege!
Te el nem hervadó virágszál!
Te gyöngye, meggyőző minden erőt!
Ki Isten szárnyán égbe szálltál
A megígért feltámadás előtt!

Nincs hang, dicséretedre méltó,
Szeplőtlenül Fiat szült hajadon!
Elébed roskad a kevély szó,
S mint halk imádság reszket ajkamon...
Dalaim nevedet köszöntsék!
Cikázzon égbe a zengő ima:
Légy üdvöz, szeplőtelen szentség,
Mennyország királynéja, Mária!

Bucsujárók éneke

Útra kelve énekeljük
Máriának szép nevét:
Mária! Mária!
Őt, a Szüzet ünnepejük;
Hódolattal esdekeljük
Mária, Mária
Szent szivének nagy kegyét!

Út porában tikkadozva
Máriára gondolunk:
Mária! Mária!
Lelkünk csak őt szomjúhozza;
Bánatosra vigaszt hozva
Mária, Mária
A mi enyhe italunk.

Ahol egy fa árnya hűsít,
Föl-fölújong a kebel:
Mária! Mária!
Ő az, aki megerősít;
Ha a sors ránk vihart bőszt,
Mária, Mária
Véd, oltalmaz, fölemel!

S ha célunkat elérhetjük,
Áldva zeng a hű sereg:
Máriái Mária!
Fáradságunk' elfeledjük;
Őt tiszteljük és szeretjük,
Mária, Mária
Fejeink fölött lebeg.

Máriának szentelt élet

Máriának szentelt élet
Út a menny felé;
Ki ezen jár, el nem téved,
Az iránytűt meglelé.

Hajadonok tisztaságban
Élnek általa;
Minden jónak árvaságban
Ő a védő angyala.

Asszonyoknak türodelmes
Példaképe ő:
Hű, szelíd és engedelmes,
Bút, bajt némán viselő.

S az anyáknak szeretetben
Égő csillaga, –
Ő, a tiszta, az egyetlen
Szűzen Istent szült anya!

Kik szenvednek, órá néznek,
S ő mosolygva int;
Forgatagján gondnak, vésznek
Máriát sohajtja mind!

A szegénység, az alázat
Neve: Mária!
Gyötrelemben föl nem lázad,
Bár keresztfán függ fia!

Ő a szűzi nőiesség
Eszményképe lett,
Porban térdre omló fenség,
Halhatatlan szeretet!

Óh szeresd őt, óh kövesd őt,
Jámbor hajadon!
Neve legyen varázs-vessződ,
Ha a vétek csábja von!

S boruljatok le eléje,
Kesergő anyák!
Hogyha rémít kínok éje,
Mária a fáklyaláng...

Máriának szentelt élet
Út a menny felé;
Ki ezen jár, – bátran léphet
Egykor majd az Úr elé!

Ima

Üdvözlégy Mária!
Te, kinek szent Fia
A világot megváltotta,
Bűneitől feloldotta, –
Égbe szállott Szűz Anya,
Másvilág szép hajnala,
Üdvözlégy Mária!

Hibáztam, tévedtem;
Könyörögj érettem!
Taníts túrni szenvedésem;
Ha szívedet közel érzem,
A keresztet viselem, –
Tudom: Jézus van velem...
Üdvözlégy Mária!

A lelkem sír, eped;
Hullasd rá könnyedet!
Ha Te megszánsz, fölemelhetsz;
Istentől rám áldást nyerhetsz,
Hogy megállja majd szívem
A kísértést mind hiven...
Üdvözlégy Mária!

Hogy búst vigasztaljak,
Kesergőt meghalljak:
Óh légy velem, vigasztaló!
Tiszta! önzés nélkül való!
Míg másokra gondolok,
Szent szívednek hódolok...
Üdvözlégy Mária!

Összetett kezekkel
Kérlek este, reggel:
Erősíts meg, örök erény!
Jézus szemét fordítsd felém
Égbe szállott Szűz Anya,
Más világ szép hajnala,
Üdvözlégy Mária!

Mária országa

Ének

Szentséges Szűz Asszony,
Ki égi malaszton
Tápláltad lelkedet;
Földön tiszta, ékes,
Mennyben dicsőséges,
Tekintsen ránk szemed!
Könyörögj érettünk,
Órködjél felettünk,
Óh Mária!

Ki bünt nem ismertél,
S fájdalmat szenvedtél,
Fölséges szeretet:
Óh végy oltalmadba,
Kegyes irgalmadba
Minket, bűnösöket!
Könyörögj érettünk,
Órködjél felettünk,
Óh Mária!

Ezer kísértésben,
Sötét búban, vészben
Óh légy vigasztaló!
Hints utunkra rózsát,
Szeplőtelen jóság,
Árnyék nélkül való!
Könyörögj érettünk,
Órködjél felettünk,
Óh Mária!

Tied ez az ország,
Szívedhez kapcsolták
Századok a magyart:
Munkában, békében
A Te szíved légyen,
Mely minket összetart!
Könyörögj érettünk,
Órködjél felettünk,
Óh Mária!

S ha rossz idő járna
A magyar hazára, –
Vezess jóra minket!
Vesztünket előzd meg,
Zászlaiddal győzd meg
Ellenségeinket!
Könyörögj érettünk,
Órködjél felettünk,
Óh Mária!

Mária országa

Ez az ország, Magyarország,
Drága szent Szűz, a Tied!
Viharok ha elsodorták:
Mindig véle volt szived.
Jó napokban, rossz időben
Csak Te voltál csillaga;
Meg is érzé százszor bőven:
Ha baj éri, – nincs maga!

Hordozták a véres kardot
E hazában annyiszor!
S félve senki nem sóhajtott,
Hogy az ellen eltipor.
Zászlainkon a Te képed,
Ajkainkon a neved:
Így vártuk az ellenséget –
S az ellenség rettegett.

A király volt első szolgád,
S nem utolsó a szegény;
Boldog aki rózsát font rád
Szűz erényed ünnepén.
Pénzeinkre, szíveinkbe
Véstük drága képedet, –
S Te mosolygva, kegyel intve
Biztatád hű népedet.

A veszélyben oltalmaztál;
És ha termő béke jött,
Annyi áldást ránk halmoztál,
Hogy szívünk gyümölcsözött.
Ha rossz útra tántorodtunk,
El nem hagytál, Szeretet!
Még mielőtt megbotlottunk:
Szíved vissza vezetett.

S most is úgy van, mint volt régen:
Ez az ország a Tied!
S az időknek tengerében
Hajónk veszni nem siet.
Te vagy messze világító
Reménységünk, Mária!
Te hitünk, a bátorító:
Kell e honnak állnia!

Óh Mária, hála Néked!
Liliomszál, drága Szűz!
Áhitattal magyar néped
Minden rózsát földre fűz.
S amit István szent királyunk
Immár ezer éve tett:
Országunkat felajánljuk
Buzgó szívvel Teneked!

Csapások idején

Legszebb reményeinket,
Gazdag vetéseinket
Árvíz pusztítja el,
Hogy vérzik a kebel!

S virágzó városokra,
Nagy, hosszú ház-sorokra
Száll romboló elem...
Fájdalmunk végtelen!

Mély bánatunkat lásd meg;
Szüntesse a csapást meg
Irgalmas Istenünk:
Mária, esdj velünk!

Ha Te borulsz eléje,
Ha könnyed hull kezére:
Meglágyul, megbocsát
És nem büntet tovább.

Gondolj szegény hazádra;
Világíts, égi fáklya,
Hogy lelkünk éjjelén
Vezessen hit, remény!

Tied rég Magyarország,
Vezérelj jóra sorsát:
Túrt ügyis eleget
Húséges nemzeted!

A századok viharja
Sodorta erre-arra;
De bármi sors alatt
Szivedhez hű maradt.

Megedzve honszerelmen,
A vad pogányok ellen
Neveddel harcolánk,
Óh Mária, Anyánk!

Te voltál a mi védőnk,
Segítségünk, vezérlőnk;
Szent István e hazát
Tenéked adta át.

S mi őseink nyomában,
Országunk nyomorában
Sírunk szived előtt:
Adj vigaszt és erőt!

Magyarok hálaéneke

Szüzeknek szent szüze,
Igazság őrtüze,
Szeplőtlen Nagyasszony, óh Mária!
Magyarok szivéből,
Hálás érzetéből
Száll hozzád ajkunkról buzgó ima.
Te segítettél,
Kegyedbe vettél,
Te adtál hős lelket, vitéz erőt,
Te valál szószólónk Isten előtt!

Szép szeretet anyja!
Népét el néni hagyja
Az erény bárkája, tiszta szived;
Viszály tengeréből,
Bajok özönéből
Csak e szív az, amely partra vihet!
Óh hála Néked,
Hogy igaz néped
Az üdvnek révébe vezéreled,
S küzdelme éjein ragyog neved!

Harcban őseink csak
Szent Szűz! benned bíztak,
Neveddel harsogták a csatadalt,
Ha támadt ellenük,
Neved volt fegyverük,
Zászlaid vitták ki a diadalt.
Őket követve
Mi is nevedre
Fűzzük a borostyánt, Nagyasszonyunk;
Csak veled győzhetünk, ha harcolunk!

Óh hála, óh hála,
Istennek leánya,
Jóságod javáért hála Neked!
Te vagy a védelmünk,
Te vagy segedelmünk,
Szivünk hódolattal zeng éneket.
Harcra kelőben,
S békés időben
A magyar Tenéked hű katonád,
Rózsakoszorúval áldva fon át!

Úr Jézus szülője,
Magyarok védője,
Fogadd el kegyesen hódolatunk!
Örök lángú szent tűz,
Hűséggel teljes Szűz,
Hozzád mi halálig hűk maradunk!
Mély kegyelettel,
Nagy szeretettel
Tégedet magasztal dicséneünk;
Mária! vezérelj, – mi követünk!

Patrona Hungariae

Minden fűszál harmatcseppje,
Szállj le hozzánk, szállj ide!
Óh szívünk legédesebbje,
Légy balzsam sok honi sebre,
Patrona Hungariae!...

S te magyar nép, – egymagádban
Külön álló kis oáz, –
Ha bágyadsz a sivatagban,
Máriához könnypatakban
Csörgedezzen a fohász!

Máriáé ez az ország, –
S ő megvédi örökét;
Egy-egy kincsét bár elorzák,
Ő vezérli jóra sorsát,
Ha csüggeszti a sötét.

Máriához folyamodtunk,
Ha seregünk harcra kelt;
Dicsőséghez Véle szoktunk,
S ha fáradtan összerogytunk,
Ő volt, aki fölemelt.

Máriának szűzi képe
Pénzeinken ragyogott;
Hollós Mátyás véseté be
Aranyába, ezüstjébe
E fönséges alakot.

Ellenségtől elborítva
Ha baj érte a hazát:
Mária volt erők titka,
Ő kezünkben a parittyá,
Hogy nem győzött Góliát!

Sok évszázad viharában
Ő segíté a magyart,
Hogy meg birtunk állni bátran,
S belviszályban szétkuszáltan
Az orkán ki nem csavart.

S a dicső kép mostan íme
Már ereklye lett csupán!
Pénzeinken semmi híre,
Bár sóvárog annyi híve
A megáldó Szűz után!

Elsiratnám, visszavárva
E szent arcot annyiszor,
Ha gonosz kéz megdobálja,
S hitünk legszebb virágjára
Ellenséges láb tipor!

De ha látom, hogy a pénzre
Most milyen sok szenny tapad
S mily homály hull a lángészre,
Melynek gőgös tévedése
Téged szent Szűz megtagad:

Jobbnak érzem, dicsőséged
Hogyha tisztább, szívbeli;
S asszony és lány drága képed'
Talizmánnak, ereklyének
Rejtve keblén viseli!...

S az idő ránk bármint fordul,
Te maradsz Védasszonyunk!
Ha lelkünkben fájdalom dül,
Szép szemednek könnye csordúl, –
S földerül bús alkonyunk!

Óh ne hagyd el rossz napokban
Ős hazádat, Szűz Anya!
Millió szív érted dobban,
S bízva élő jószágodban,
Csak feléd esd sóhaja!

Minden fűszál harmatcseppje,
Szállj le hozzánk, szállj ide!
Óh szívünk legédesebbje,
Légy balzsam sok honi sebre,
Patrona Hungariae!

A hazáért

Téged, Anyánkat,
Könyörögve kérünk,
Boldogasszony Mária!
Áldd meg hazánkat;
Te vagy a reményünk,
Szentséges Szűz Mária!

A Te szivedben
Van a mi hatalmunk,
Isten anyja Mária!
Legyőzhetetlen
Benned birodalmunk,
Óh szeplőtlen Mária!

A magyar népnek
Te vagy szószólója,
Csodálatos Mária!
Hogy Isten vészek
Viharában ója,
Szép virágszál Mária!

Beléd helyezzük
Erős bizalmunkat,
Mennynek éke Mária!
Kezedbe tesszük
Egész országunkat,
Dicsőséges Mária!

Óvj csapásoktul,
Javunk el ne vesszen,
Óh türelmes Mária!
S minden bajoktul
Szived védelmezzen,
Királynénk Szűz Mária!

Békében, hadban
Tégedet dicsérünk,
Jézus anyja Mária!
Kifogyhatatlan
Jóságodban élünk,
Szépség telje Mária!

Téged, Anyánkat,
Kérünk könyörögve,
Hú pártfogónk Mária!
Áldd meg hazánkat
És tartsd fenn örökre,
Boldogságos Mária!

Mária népe

A magyar nép a Te néped,
Boldogságos Szűz Anya!
Tisztességben őrzi képed
Ósi kastély s kis tanya.

Akit gyász ér, hozzád fordul,
Könnyeidben lel vigaszt;
S aki szédül üdv-mámortul,
Te kíséred mindig azt.

A harcos, ki hadba készül,
Esdekelve hull eléd:
Hogy küzdhessen hős-vitézül,
Te acélozd erejét!

És a győzve visszatérő,
Aki vérzett a honért,
Áldva teszi le fejről
Lábaidhoz a babért.

Az apát, kit gondok tépnek,
Türelemre oktatód;
Te vagy kincse a szegénynek;
A csüggedtet biztatód.

Édes anyák, kik szenvednek,
Benned látják az eget;
S ifjú lányok, kik szeretnek,
Rózsát hordanak neked.

Kérnek összetett kezekkel,
S koszorúzzák szobrodat;
Míg virág van, este-reggel
Kebled puszta nem marad!

S zeng az ének, lágy zsolozsma
Mind csak téged ünnepel;
És Terólad álmodozva
Boldog annyi hű kebel!

S hány alakban őrzi képed'
A vén, kapcsos biblia?...
A magyar nép a Te néped,
Jézus anyja, Mária!

Életében Te vezérléd,
Követ híven, míg lehel;
S elérvén az örök révet,
Neveddel száll lelke el!

Szent István napján

Szent Istvánnak ünnepén
Szállj le hozzánk, égi fény;
Boldogasszony Szűz Anyánk,
Óh hallgasd meg hó imánk'!

Annyi nép közt egymagunk
Csak Tebenned bízhatunk;
Máskülönben ez a kor,
Ha te nem védsz, elsodor.

Nemzeted kér: nézz le rá!
István Néked átadá
Áhitattal e hazát, –
S néped bízva ölel át.

Óh ne hagyj el, Mária!
Szent szivednek szent Fia
Irgalmazzon minekünk,
Adjon erőt küzdenünk.

Légy győzelmes pártfogónk!
Ős nemzeti lobogónk
Hármas színét s képedet
Lengesd minden szél felett!

Ha zúdulnak viharok:
Legyünk bátor magyarok!
Zászlaiddal légy velünk,
Fegyver ellen fegyverünk.

És ha csöndes béke jön:
A verejték és a könny
Gyümölcsözzön gazdagon, –
Legyen boldog s dús a hon!

Táborodban a magyar
Érje el, mi jót akar...
Óh Mária, Szűz Anyánk
Fordítsd szemed mireánk!

S Máriaért Istenünk
Oh kegyelmezz meg nekünk:
Távolíts el bajt, viszályt.
S adj természetes halált!

Májusi ájtatosságok

Midőn a rózsák mind kinyílnak.
Midőn legfényesebb a csillag
Világos éjjelen:
Akkor zeng ajkainkon a dal
És száll Tehozzád hódolattal,
Óh szűz szeplőtelen!

Te tiszta, édes, égi, drága!
Tied szívünk minden virága:
A kedv s a fájdalom
Szívünkéből szárnyra kél azonnal.
S feléd lebeg lágy fuvalommal.
Magasztaló dalon.

Fehér akácok illatába,
Májusi szellő balzsamába
Fohászunk bévegyül;
S a koszorút a Te fejedre,
A Te fájdalmas szent szivedre
Övezzük egyedül!

Versenyt a madarak dalával
Buzgóságunk az égbe szárnyal,
Óh Mária, eléd!
Hallgass reánk, hadd énekeljünk;
Fogadd be hűségünk, szerelmünk
E feltörő jelét!

Zászlónkon csillog a Te képed;
E hont bajokban meg Te véded.
Te vagy Nagyasszonya!
Szép liliomszál, szende, kedves!
E nemzet hozzáforrt szivedhez
És nem hagy el soha!

Szilaj vérünk ha égve lázad:
Te vagy a béke, az alázat, –
Utat jelölsz nekünk!
Te vagy a tisztaság, a hűség,
A türelem, az egyszerűség, –
S mi bátran követünk!

Add, hogy a jóban egyetértsünk,
Viszályt egymás közt ne kísértünk,
Törjünk egy cél felé!
Legyen az ország boldog ország,
Intézze bölcsen földi sorsát,
S maradjon népedé!

Akiknek ajkán zeng az ének,
Isten választott jegyesének
Ajánlják magukat.
Óh bűnösök oltalmazója,
Szomorúak vigasztalója,
Hintsd fénnel az utat!

Minden borún keresztül törve
Célunkat szent szived jelölje.
Óh áldott szűz Anyánk!
Küzdelmes földi életünkön,
Örömben, búban, mindörökkön
Ragyogj, ragyogj reánk!

Mária ünnepel

Szűz Mária eljegyzése

Szüzességet fogadtál,
S örökre szűz maradtál.
Csodálatos virág!
És nem szédült meg elméd,
Bár Isten nagy kegyelmét
Bőséggel hinti rád.

Te tiszta, csodateljes,
Te hű, Te engedelmes,
Ünneplünk e napon!
Szentlélek jegyesének
Magasztalón az ének
Zeng minden ajakon.

Te szépséges, Te drága!
Óh serkentsd tisztaságra
A házasok szívét!
Legyen hűséggel ékes,
Ki oltár lépcséjéhez
Esküt rebegni lép!

Óh add, hogy lelkeinkbe
Gonosz kéz el ne hintse
A bűnnek konkolyát!
Ártatlanságod szárnya
Emeljen szebb világba
Az ingoványon át!

Végy jóságodba minket!
Jegyezd el szíveinket
Krisztussal, égi Szűz!
Adj békességes érzést,
S tőlünk minden kísértést
Még jókorán elűzz!

Gyertyaszentelőre

Meggyúlt a világnak világossága;
Simeon örvendez, hogy szeme látta;
Ki szivén hordozta, Mária hozta, –
S egy bokor galambját híven áldozta.

Zúgjon a templomban győzelmi ének
Megvalósulásán a szent Igének!
Égjenek a gyertyák, szálljon a tömjén,
Szenteltvíz permeteg árja ömölvén!

Mária felgyógyult, s a szive súgta,
Hogy templomba légyen legelső útja;
Bár Tőle ezt senki nem követelte,
A szokás törvényét önként tisztelte.

Jertek avatóra, hív keresztények!
Világítson, Jézus, ránk örök fényed!
Lobogjon a szent láng! orgona zengjen!
Dalaink hullámán áhitat lengjen!

Mária! dicsőség drága nevednek!
Az üdvnek gyümölcsét te érlelted meg;
A Megváltó Krisztust szűz méhed hordta,
Mégis alázattal estél a porba!

Égiháborúban, zivatar éjén
Te tündökölj mindig a szívünk mélyén!
A szentelt gyertyákat híven égetjük,
És az Üdvözítőt áldva követjük.

Gyümölcsoltó Boldogasszony

Gábor angyal Názáretben
Máriánál megjelent
S szólt: „Kit fogadsz szűz méhedben
Istennek Fia leend!

Üdvözlégy, malasztal teljes!
Az Úr hű szivedbe lát...
Asszonyok közt áldott, kedves, –
A Szentlélek száll reád!...”

S hogy Mária megértette
Gábrrielnek szavait,
Alázattal megillette,
Földre roskadt s várva hitt...

Isten élő frigyszekrénye,
Hű szolgáló, tiszta Szűz:
Így gyújtotta örök fényre
Szent erényed' égi tűz!

Megfogantál, anya lettél,
Túrni készen, bármi jó...
Könyörgünk, ha megihletnél
Malasztoddal, óh dicső!

Olts szivünkbe tisztaságot,
Hervadatlan szép virág!
Bolyongván e pusztaságot,
Nem szününk meg nézni Rád!

S Rád gondolva, Téged nézve –
Lelkünk álmat bízva szó:
Megcsordul az üdvnek méze,
S gyümölcsöt hoz szebb jövő!

Május

Legszebb rózsáim, nyíljatok ki!
Belőletek most koszorút fonok:
Szűz Márián fogtok ragyogni;
Fején hervadtok el, ti boldogok!

Fehér kelyhű kis gyöngyvirágok,
Szépen, vidáman csilingeljete!
Nagy öröm vár ma még reátok:
Mária keblén lészen helyetek.

Kék nefelejcsék és jácintok,
S erdő, mező virágai ti mind!
Megsúgom nektek is a titkot:
Kezem Mária oltárára hint.

Öltözzél menyasszony-ruhába,
Dicső természet, Isten temploma,
S légy oly szép, – édenkertté válva, –
Amily szép eddig nem voltál soha!

Te szellő, súgj-búgj andalogva,
Ringass lány szárnyon édes illatot!
Pacsirta, kezdj zengő dalodba,
S himnuszt, hozsannát csattogjon dalod!

Szűz Máriának ünnepére
Készülj szívem te is e hajnalon!
Áhitattal borulj eléje;
Szűnjék ma meg panasz, gond, fájdalom!

Zengje a mélység, a magasság
És visszhangozza millió ima,
Hogy földön, égben meghallhassák:
Május haván légy üdvöz, Mária!

Sarlós Boldogasszony

Magasztalja lelkünk az Urat!
Boldog, aki hozzá hű marad!
Aki Őt szolgálja igazán,
Bízva csügghet szebb hazán!

Jámborok, hű társak, térdre mind!
Magasztaljuk Istent szív szerint!
S áldjuk és szeressük Máriát
Minden nemzetségen át!

Ha égő szivünkben seb sajog,
Mária csöppent rá balzsamot;
Rózsa lesz utunkon mind a rög,
Ha Ő értünk könyörög!

Mária meghallgat s bátorít,
Ha csapás kétségbe tántorít;
Közbenjár Istennél kegyesen, –
S aratásunk bő leszén!

Ha kedves szivünknek Mária,
Lehajol mihozzánk szent Fia:
Rengeteg mélyében nyújt kezét
S célt jelölve kivezet.

Örvendjünk az Úrban szüntelen,
És az elvetett mag megterem!
Mária erénye lesz velünk –
S megárnýékoz Istenünk!

Mária képe

Óh Mária, szent vagy!
Örök, egyetlen vagy,
Akin az időknek
Árja nyomot nem hagy!
Istenbe vetted
Teljes bizodalmad:
Isten kegye által
Nagy a Te hatalmad!

Alázatos voltál,
Hitben gazdag voltál,
Angyaltiszta szép Szűz!
Szeplőtelen oltár!
Valamerre léptél,
Liliomok keltek,
Isten madárcái
Vigan énekeltek.

Képedet viseljük,
Szivedet tiszteljük,
Minden halandóknak
Föléje emeljük!
Tehozzád hasonlók
Akarunk mi lenni,
Jóságod ölében
Ringatva pihenni!

Képed a keblünkön,
Szived a szivünkben:
Ne legyünk esendők
Soha semmi bűnben!
S ha miként epedtünk,
Tiszták nem lehattünk:
Istennek szent anyja,
Könyörögj érettünk!

Havi Boldogasszonyra

Óh Mária! híveid, halld,
Hozzád esdenek:
Szíved Istent, a haragvót,
Engesztelje meg!

Bizodalmunk örökzöldje
Tégedet fon át,
Aki egykor megmentetted
Róma városát.

Átölelték jószágodnak
Áldott karjai, –
És népét a halálangyal
Megszűnt sújtani.

Óh könyörgünk, engeszteld meg
Életünk Urát:
Hüvelyébe tegye vissza
A vész pallosát!

Bűnösségünk tudatában
Félve reszketünk:
Kedvedért, óh szent Szűz! adjon
Irgalmat nekünk!

S ha bágyadnánk csüggedezve
Még a cél előtt:
Örömek hús lugasában
Adjon pihenőt!

Óh Mária, boldogasszony,
Légy mindig velünk!
Téged most és mindörökké
Híven tisztelünk!

Nagyboldogasszony napján

Örvendezve zengjük dicsőséged;
Óh Mária! lelkünk csodál Téged,
Ki közülünk égbe emelttéél,
És a mennynek királynéja lettél!

Ott virulsz Te örök kikeletben;
Lelkünk zsongó méhe Reád lebben!
Isten trónja mellett nyíló virág,
Illatodban úszik mind a világ!

Amikor felszálltál ékességül,
Szűzi tested eltűnt nyomok nélkül:
Hol híveid utoljára láttak, –
Másnap ott csak liljomot találtak!

Ég s föld kapcsa, tiszta szivárványa!
Női fenség virág-koronája!
Magyar szív talaja gyökerednek, –
Legforróbban Téged itt szeretnek!

Ez a Te országod, Boldogságos!
Te vezetsz az üdvnek forrásához;
Te vagy a magyarnak pártfogója,
Szép hazádat áldott szived ója!

Szüzességnek, bájnak eszményképe,
Óh Mária! nézz a magyar népre!
Hullasd ránk termékeny kegyed magját,
Tedd édenné létünk sivatagját!

Szivünkben a földön szived nyiljon,
Szépséges virágszál, égi liljom!
S majd egykor a mennybe Te vezess be!...
Dicsőséged' zengjük örvendezve!

Kisasszony napján

Születésed a világnak öröme:
Az üdvösség napja benned feljöve,
Óh Mária! szűz Mária!
Az Úr Jézust Te szülted, Te neveléd,
Ki elmosta, szent vérével
Adósságunk levelét!

Te vagy, szent Szűz! az időnek hajnala;
Születésed az ébresztő jel vala,
Óh Mária! szűz Mária!
Ott kezdődött minékünk az Ég kegye,
Hogy a bűnnek terhét rólunk
A Megváltó levegye!

Neved zengjen a keresztény ajkakon,
S gyarapodjék békességünk e napon,
Óh Mária! szűz Mária!
Az erkölcsök útján Téged követünk;
Vándorlásunk sötét éjét
Te világítsd meg nekünk!

Szűz erényed legyen példánk, szent Anya!
Te légy minden kincseinknek legjava,
Óh Mária! szűz Mária!
Születésed a világnak öröme:
Tőled áradt mindnyájunkra
A boldogság özöne!

Boldogasszony beavatása

Tökéletesség példaképe!
Szépség, szelídség tiszta tükre!
Nem lesz nevednek soha vége,
Míg ember él, ragyogsz örökre.

Te jó! Te hű! Te bölcs! Te édes!
Ki az ég gyöngyének születél:
Emelj az élet kútfejéhez,
Hogy úgy tegyünk, amint Te tettél!

Magad az Úrnak felajánltad, –
Szolgálatában rossz nem érhet!
A földi ösvényt bízva jártad,
Alázatosság volt vezéred.

Óh Mária! csodás! egyetlen!
Magasztalunk, követni készen
Göröngyös, útlan rengetegben
S minden kísértő szenvedésben!

Óh boldog a hozzád menekvő!
Küzdelmiben Te szállsz ki síkra.
Óh boldog a feléd törekvő!
Világot gyújtasz, égi szikra!

Boldogasszony fogantatása

Óh teljes malaszttal
Ékes Mária!
Tégedet magasztal
A zengő ima:
Élő templom! Jézus Krisztus háza!
Hallgass, kérünk, e fohászra!

Tiszta volt az elméd,
A bűnt kerülted;
Istennek kegyelmét
Buzgón becsülted:
Megvetted a föld minden kincsét.
Egyedül csak Őt tekinted!

Adj erőt nekünk is,
Sebek balzsama!
Hogy éljünk úgy mink is,
Mint Te, szűz Anya!
Csáb, hiúság ellen álljon résre
Gyarló lelkünk java része!

Foganjon meg bennünk
A Te szerelmed!
Tusára hagyj kelnünk –
S légy szívünk mellett!
És ha győzünk, fehér zászló lengjen
Szép kezedben, fönn a mennyben!

Mária nevenapja

Köszöntsük Máriát!
Egész világon át
Visszhangozzék neve, e bűvölő zene,
Mely égbe szállni szárnyat ad!

Harsogjunk dalokat,
Szórjunk virágokat
E szép napon Neki! A Szűz meg nem veti,
Ha hú szerelmünk hangot ad.

Óh ünnepeljük Őt,
A szépet, a dicsőt,
Hogy egykoron, ha majd a sors bajokba hajt,
Nyerjünk szivéből új erőt!

Ki búban Máriát
Igaz szívvel kiált
S lehull a Szűz elé: ügyének megnyeré
A szent Anyának szent Fiát!

S kit áldott örömek
Termékenyítenek,
Boldog virág-hona Nem hervad el soha,
Ha Máriával osztja meg!

Óh Mária jövel!
Minden hívő kebel
Érted sovárogoz itt, te légy velünk – s a hit
Vezérlő fénye nem hagy el!

Óh Mária, neved
Ragyog fejünk felett!
Istenre gondol az erényben hú, igaz,
Ki Tégedet el nem feled!

Mária-legendák

Mária a búzakarászokon

Csüggedt szívvel áll a nép,
Tétován néz, félve lép; –
Nincsen irgalom!
Immár két hónapon át
A szárazság iszonyát
Érzi ember és barom.

A föld hantja csupa kő;
Megzsibbadt a levegő,
Bénán, tétlen áll.
Minden ember arca zord, –
S résre küldi a nyomort
Az irigy, önző halál...

Durva öklöt látni már!
Az öreg pap sorra jár,
S biztat – hasztalan:
Egyre több a kétkedő...
„Bor legyen a temető!
Úgyis minden veszve van!”

De a jó pap nem megy el:
Mit magasra fölemel,
A dicső kereszt...
„Édes, jámbor híveim!
Aki gyáván csügged: im',
Erősödjék, nézze ezt!

Isten áldott szent Fia;
Értünk kellett halnia,
S íme mily szelíd!...
Máriához fordulunk,
Szívéig hat bánatunk,
S Jézus akkor megsegít!

Szólaljon meg a harang,
Égbe lengő tiszta hang
Keljen útra, fel!
A határba indulunk;
Szálljon ég felé dalunk –
S megkönnyebbül a kebel!”

S búsan indul a menet,
Egy-két ajk zeng éneket, –
Csüggedt kicsi, nagy...
S zengi a pap ajaka:
„Éjszakánk szép csillaga,
Óh Mária, el ne hagyj!”

S hogy kiérnek: pusztaság!
Lombtalan lett minden ág,
A táj sivatag;
Oda mind a szép vetés!
Nem aratás, – temetés
Lesz a nyári munka csak.

A megtört nép leborul.
Öregeknek könnye hull,
S szárnyal az ima:
„Harmatcseppért epedünk,
Engeszteld meg Istenünk',
Óh Mária, Mária!

Szentséges Szűz Máriánk!
E gyászt Isten küldi ránk, –
Túrve szenvedünk...
Áldott méhű Kegyelem!
Te szelíd! Te büntelen!
Óh ne hagyj el! Légy velünk!”

S ím' az alkony fellegén
Honnan gyúlt e lenge fény?
E szent glória?
Káprázatos ragyogás!
Oly rejtelmes, oly csodás!
S száz ajk súgja: „Mária!”

Csöndes eső megered, –
S elfogja a kebleket
Néma hódolat:
Szűz Máriát látja mind;
Szeme könnyez', karja int...
S elszáll, mint a gondolat.

Búzakalász millió,
S mind oly fényes, ragyogó,
Mint a napkelet:
A Szűz Anya képe ott
A harmatban ragyogott
Mindegyik kalász felett.

Az esztergomi szent kép

Romban hevert az ősi város,
Feldúlva minden temploma!
Hol ima szállt az ég Urához,
Ott prüszkölt a pogány lova.
Letörték a dicső keresztet
A féktelen török hadak;
Oltárt, ereklyét fölkerestek
S mindent elpusztítottanak.
Szent István büszke városában
Kelet basája volt az úr,
És a magyar nép mind igában,
Csak megvetett, gyötört „gyaúr!”
Az ifjakat rabláncra fűzték,
Nem tisztelék a véneket;
A tűzhely békéjét elűzték,
Gyilkoltak nőt és gyermeket.
De Isten végre megeléglé
A szenvedés hosszú korát...
Az irgalom mindig az égé,
Örök kint csak a pokol ád!
Kinyílt a győzelem virága
S gyümölcsöt termett gazdagon:
A diadal nemes cser-ága
Lengett sok hősi homlokon!
Bár kirabolva, összedúlva,
Esztergom is megszabadult,
És visszatért hű népe újra, –
Otthont feledni nem tanúlt!
Az erdők mélyéből kijöttek
A bújdosók, az üldözöttek, –
S hogy otthonuk van im' megint,
Hálásan estek térdre mind.
A düledékek közt serényen
Folyt a dolog, szállt az ima;
És megjelent mennyei fényben
Sokaknak a Szűz Mária!
A várban is pezsgett a munka,
S ha jött az est, lágy dallam esd:
„Óh Mária! ne hagyj magunkra!
Vezess célunkhoz egyenest!”
S hogy véget ért egyéji szender,
S a nép megint munkába fog,
Egy ősz szakállú jámbor ember
Állt a romon s szólt: „Ássatok!
Csak ássatok tovább hiven!
Nagy kincset leltek e helyen!”
S nap napra telt, – s az ősi templom
Romját fölásta mind a nép;
De kincseket nem rejte e rom,

Nem volt egy kődarabja ép.
A fáradság itt hasztalan!
Mi drága gyöngy, ezüst, arany,
Az ellenség elvitte mind!
De szólt a jámbor agg megint:
„Csak ássatok tovább hiven!
Nagy kincset lelték e helyen!”
És Szécsi Dénes templomát
A nép csak ásta mind' tovább;
Nem csügedett, nem lankadott el,
Dologtól nyüzsgött a halom...
Nagy kincs leend az, amit ott lel, –
S ez mindenért bő jutalom!
A jámbor agg ott buzdította
Őket naponkint, untalan:
„Csak rajta, fiaim, dolgozra!
A munkának szent célja van!”
S a hatodik nap reggelén
Meg nem jelent a jó öreg;
De már a nép buzgó, serény, –
S tovább csattogtak a kövek!
S a hatodik napnak delére
Célját a munkás nép elérte:
A drága kincset megtalálta!
A drága kincs egy kis fatábla
És rajta szent Szűz Mária
S karján Megváltó Szent Fia!...
Jöve a nép s a várparancsnok,
És megzendültek a harangok,
És szállt a zengő hála-ének:
Dicsőség Mária nevének!...
Utunkra a fényt szíved hintse,
Hit és remény legszebb díja!
Te vagy a föld legdrágább kincse.
Szeretet anyja, Mária!

Mária galambjai

Meghalt, eltemették Kelemen tanácsost.
Özvegye a nép közt jár s alamizsnát oszt;
S valamerre csak lép, követik tisztelve,
S hangzik a sok áldás a jó Kelemenre.
Félváros siratja nem várt kora végét;
Egész Pozsony érzi neje veszteségét.
Nem sújtott le senkit s hányat emelt karja!
Jámbor életű volt; Isten nyugosztalja!...
S özvegy Kelemenné hogy lefeküdt este,
Nem birt elalunni, fázott lelke, teste.
És mintha parázsból lett vón ágya vetve,
Hánykolódék izzón, hús cseppért epedve...
S éjfélkor eléje besuhant egy holló;
Hollóbul árnyék lett, urához hasonló!
„Én vagyok, én vagyok, drága hitestársam!
Ég, gyötrődik lelkem a pokoltornácban.
Nem lesz soha nyugtom, örök az én kínom!
Sűrű könnyeimet mind hiába sírom.
Bűnömet lemosni csak bűnbánat fogja;
Szenvedek, amíg a bűnnek vagyok foglya.
A tanácsban én bölcs mindhiába voltam:
Megöltem egy embert, aztán kiraboltam!
Mig éltem – becsültek, szenny sohasem ére:
De lelkemen száradt embertársam vére!
Óh iszonyú kín az: titkon ilyent tenni,
S becsületben élni, legelsőnek lenni!
Letiport a bűnsúly, gyötörtek a lángok...
Kiáltásom néma, hasztalan kiáltok!
Ekkor Máriához fordultam esengve:
Hullasson egy könnyet sajgató sebembe;
Kérlelje meg Istent, szánom amit tettem:
Ne függjön örökké pallosa felettem!
Mária meghallá az esengő hangot
S küldött vala hozzám egy fehér galambot;
Egy fehér galambot, egy ártatlan lelket,
S szólt: – Fekete holló a te bűnös lelked!
Vezekelj, tedd jóvá, amit elkövettél:
Égbe akkor jutsz, ha fehér galamb lettél! –
... Eredj feleségem, mondd el, amit mondok:
Ne álljon folt nélkül ez a hiú homlok!
Azt az áldatlan pénzt add a szegényeknek;
S mind amit kívánok, hű feleség, tedd meg;
Mária szent képe tétessék oltárra,
Igazak s megtérők örök oltalmára,
Hogy ott minden éjjel gyertyát égethessek,
Hófehér galambbá igazán lehessek!...”
– Ébred Kelemenné; szalad a városba,
Valamennyi utcán alamizsnát osztva,
És megy a templomba, zokogva leroskad, –

S ott találja képét a Boldogságosnak!
Régi fakó képen néz szelíden, szépen,
A fájdalmas szent Szűz, Jézussal ölében...
Tódult öreg, apró csodalátni nyomban;
S oltárra a képet emelék azonban.
Hogy' jöve? ki hozta? senki se kérdezte;
Igaz ájtatosság oltárra helyezte.
A zsolozsma zengett, tömjén-illat lengett,
Énekek árjától a levegő rengett...
Kelemen tanácsos árva szegény lelke
Mária kegyének sugarát meglelte...
S másnap a kép előtt egy gyertyát találtak,
S egy fehér galambot égnek szállni láttak.